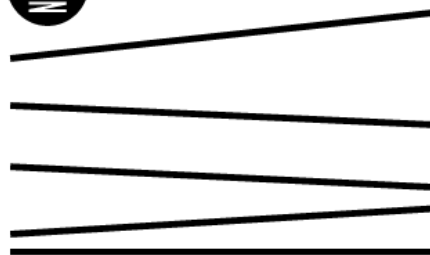

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Etlar, Carit.; af Carit Etlar ; ved Udvalget for Folkeoplysnings Fremme.
Titel Title:	<u>To Bejlere : en Fortælling</u>
Alternativ titel Alternative title:	2 Bejlere.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : i Commission hos G. E. C. Gad, 1874
Fysiske størrelse Physical extent:	31 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

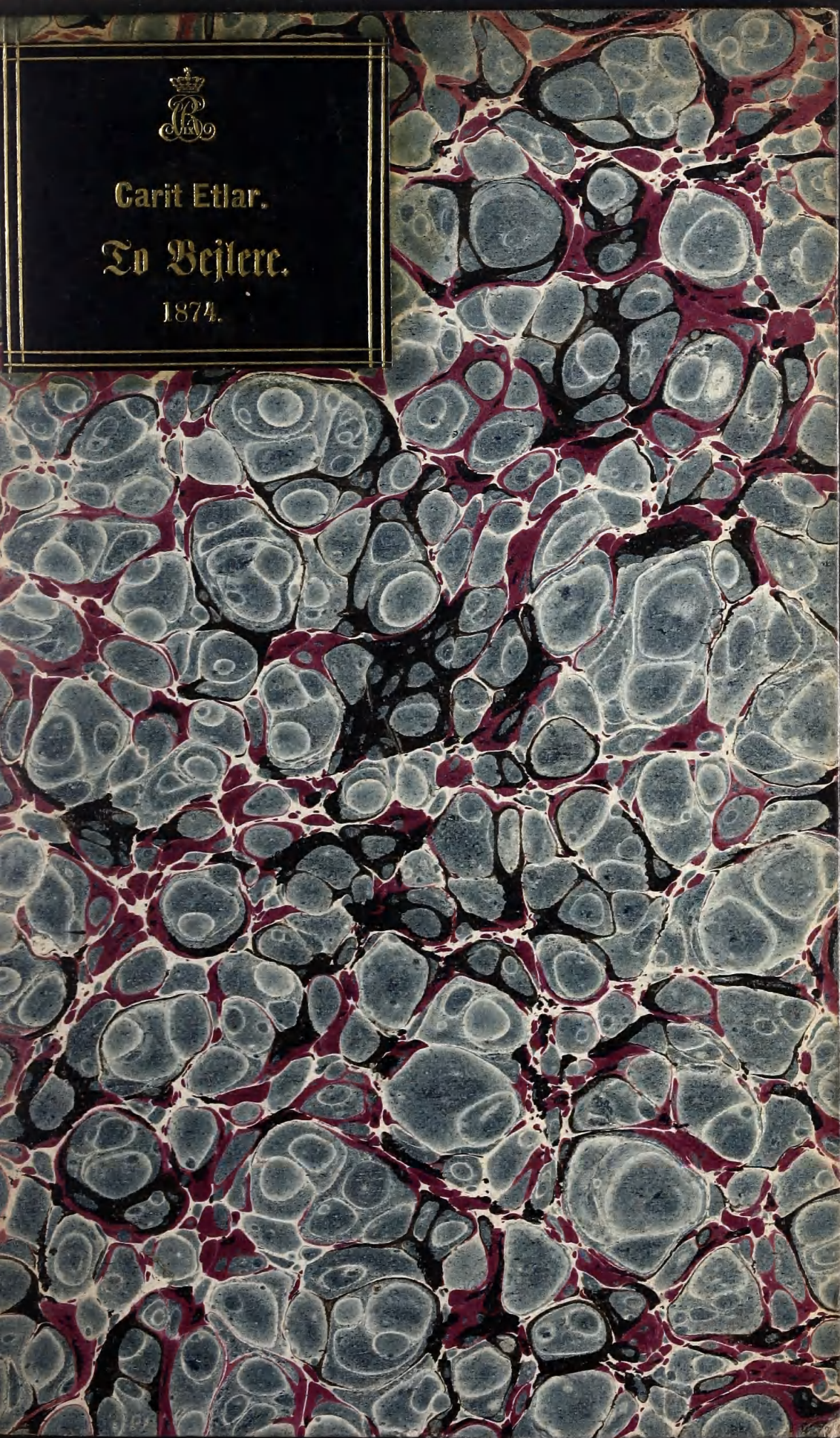
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Carit Etlar.
To Bejlere.
1874.

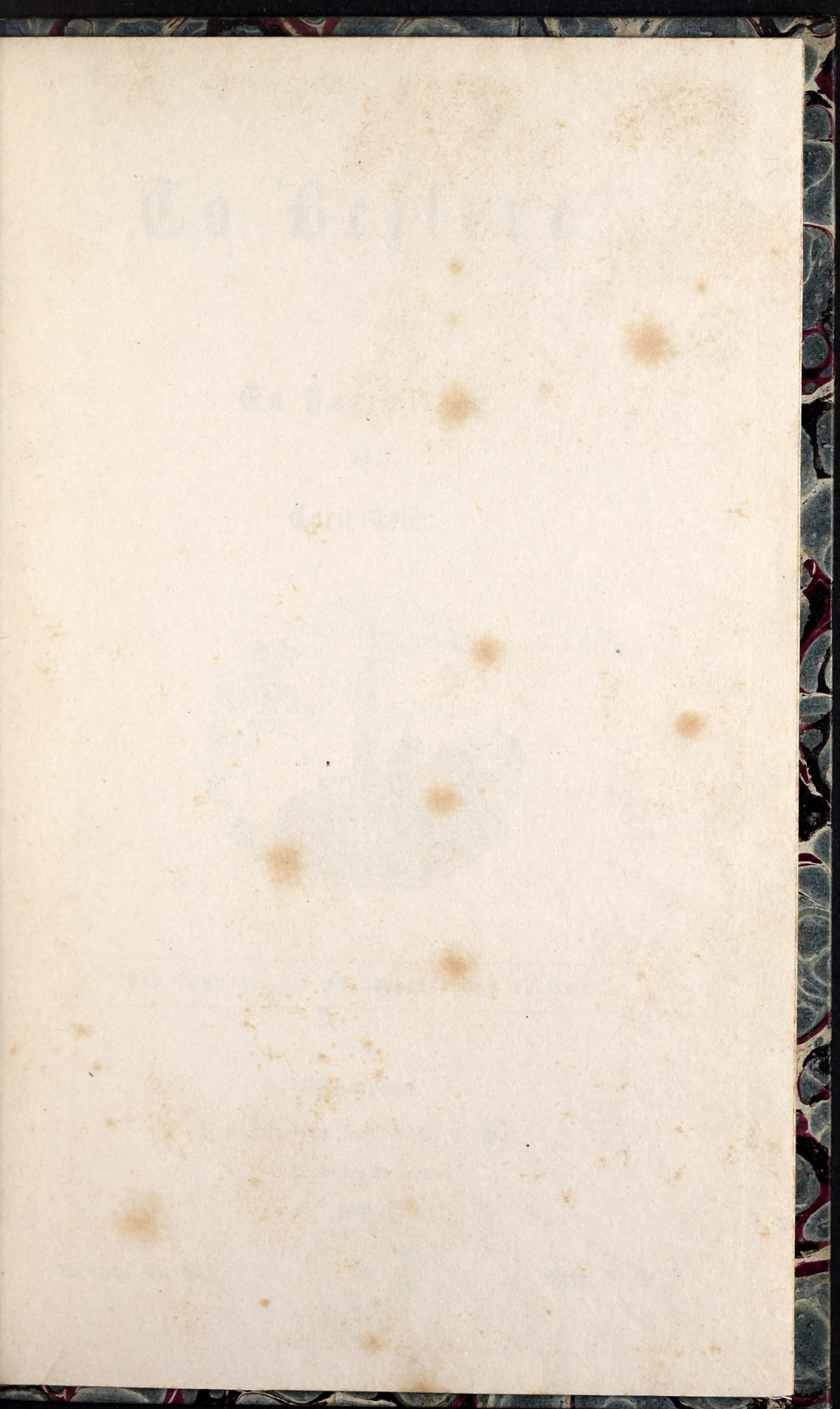
57. - 101.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021031985

To Bejlere.

En Fortælling

af

Carit Etlar.

Ved Udvalget for Folkeoplysnings Fremme.

Kjøbenhavn.

I Commission hos G. E. C. Gad.

G. S. Wibes Bogtrykkeri.

1874.

Særtryk Nr. 63.

Pris: 10 Sk.

Optrykt i „Folkelæsning“ (1874, Smaastykker VI, 5) med
Forfatterens og Forlæggerens Samtykke.

Der ligger et Hus mellem Himmelbjerg og Silkeborg, omgivet af Skove og høje, takkede Bakker, som om Af-
tenen, naar Taagen indhyller dem, ligne Bjergene i et
Svejtserlandskab, og om Dagen, naar Solen skinner,
eller naar Luften er klar; vise et uendeligt mørkebrunt
Tæppe af Lyng, hvori Enebær og Birkebuske fremstille
sig som sørgelige Levninger af de mægtige Skove, der
engang skjulte alle disse Bakker.

I det omtalte Hus boede Skovfogden for et Di-
strikt af Silkeborg Skove, en gammel, bredskuldret Mand,
der havde tilbragt en Del af sit Liv i Krigsstanden.
Til Grindring herom bar han endnu et stort Overskjæg,
som med Tiden var blevet graat, og et lille Messingskors
paa Brystet. Han var Enkemand og havde en voksen
Datter, som boede hos ham og tog Vare paa Husets
Gjerning. Annas Barndom var gaaet bort paa dette
Sted, i den dybe og uforstyrrede Ensomhed, som hvilede
over Skovene. Fader og Datter havde begge modtaget
deres Indtryk heraf, kun paa en forskjellig Maade.

En Sommerestermiddag sad Gunder Skovfoged i Styggen af et ophængt Lagen, med Benene udstrakte paa en fældet Bøgestamme, indenfor sin Gaarddør og røg af en Pibe. Solen skinnede ned i Gaarden og gjenspejlede sig i en stor, blankstøbet Messingfjedel, som stod opstillet til Brøndtruget; det varme Lys gav Mossen og Husløgen paa Taget et rigt og pragtfuldt Farveskær. Over den ene Side af Muren faldt en stærk Skygge; i denne laa Lænehunden udstrakt, medens en listig And stjal dens Mad, med det ene Øje paa Truget og det andet henvendt paa den Sovende. Svalerne kvadrede; en stor Gris laa, gryntende i Søvn, under et Sengelad, hvorpaa Anna havde Dynen ude at soles. Indenfor Borten laa en Mængde Blygknipper, fra hvilke der udstømmede en stærk og krydret Duft. Paa det øverste Knippe stod Gaardhanen, med Hovedet hældet mod den ene Side, og udstødte en svag og varslende Kurren, idet den stirrede op i Luften efter en Musvaage.

Stilheden blev pludselig afbrudt ved et vældigt Raab fra Gunder, hvorefter et ungt Menneske stak Hovedet ud af en Dør og blev staaende i denne, uden at komme videre.

„Mads Stefen!“ gjentog Gunder med en endnu mere gjennemtrængende Stemme.

„Her er jeg, Husbond!“

„Aa Mads Stefen! spring ud til Borten, og se, hvem det er Tullerfås ligger og knurrer efter; jeg sidder her saa godt og gider ikke rejse mig.“

„Der var Ingen,“ sagde Mads Stefen, da han kom tilbage.

„Saa maa Tullerfås nok have drømt. — Veed du hvad, Mads Stefen! jeg skal sige dig Noget. Du kan gaa ind og stoppe min lange Pibe, og lad saa Anna

tappe mig et Krus Ol; man kommer saadan til at tørste i denne Hede.

Karlen gif.

„Det er da en farlig Varme idag,“ sagde han, da han kom igjen.

„Javist, min Søn! det er ret en dejlig Sommer iaar.“

„Dejlig Sommer?“ gjentog Mads Stefen. „Kornet ligger svedet henad Marken, Fæet styrter og Boghveden visner, inden den faar sat Blomster.“

„Hvad Fanden kommer Kornet og Fæet og Boghveden mig ved?“ svarede Gunder. „Jeg har Ingenting af det. Det er en dejlig Sommer alligevel. I saadan en Hede bliver der mange Ræve. Haren kan ogsaa nok lide Varme, hun yngler Intet i Regn og Kuld. Vi faa en god Jagt, naar Skudtiden kommer. Forrige Efteraar, da jeg førte Klapperne an, mens de høje Herskaber vare i Besøg herovre, slog Majestæten mig paa min Axl og sagde: Fanden fare i dig, min kjære Gunder Skovfoged, jeg tror, du fabrikerer os dine Ræve selv, for aldrig har jeg jaget paa noget Gistric, hvor der var en saadan Mængde, som hos dig.“

„Bander Majestæten?“ spurgte Mads Stefen.

„Ja, naar han er blandt Skytterne og andre af sine Eigemænd. Saar skal han tro, jeg ogsaa kan lave Harer.“

„I har Lynken med Jer, Husbond! I sidder i et godt Embede. Forstraadens tager Jer tilbords med sig, og Majestæten regner Jer blandt sine Venner.“

Skovfogden strakte sig tilbage mod Muren og nikkede.

„Det er sandt, du siger, Mads Stefen! jeg er en lykkelig Mand; men jeg har ogsaa maattet lide Meget, inden det kom saavidt. Jeg har døjet Hede og Kuld;ovre i Vestindien har jeg engang tilbragt to stive Døgn,

næsten uden at faa en Mundfuld at spise; en anden Gang var jeg nær ved at dø af en meget gul Feber, fortsagt, jeg har prøvet alle mulige menneftelige Ulykker i mine Dage. Men nu knurrer Tullefas jo igjen. Hvem kommer da der?"

„Det er Møllerens Tvillinger nede fra Ky," sagde Karlen. „Hvor mon de skal hen, de se saa pyntede ud paa en Hverdag?"

„Det har saa fine Grunde," svarede Skovfogden. „Nu kan du ellers gjerne gaa din Vej, lille Mads Stefen! Lad mig se, du faar os den gamle Bøsse gjort godt ren. Forstraadens stikkede Bud efter et Dyr, som skulde sendes bort iaften; du kommer til at prøve din Lykke idag, jeg gider ikke selv tage afsted i denne Varme." Karlen gik; da han var kommen hen til Døren, kaldte Gunder ham tilbage igjen. „Aa Mads Stefen! stil mig det Krus Ol lidt nærmere herhen, du har sat det saa langt bort, at jeg ikke kan naa det. — Saa, det var rart! — naa, skynd dig nu og tag Benene med dig, du gaar mig saa dovent idag."

Idet Mads Stefen forsvandt, kom to nye Personer tilsynne, som i Dragt og Holdning, i Ansigtets Træk og Udtryk havde en paafaldende Lighed med hinanden. Det var de omtalte Møllerens Tvillinger. Da de saae Skovfogden sidde i Skyggen af det ophængte Lagen, standsede begge i Porten, som om de betænkte sig paa at gaa videre, men Gunder udbrød:

„Gudsfred og Goddag, I to Tvillinger! Træd kun nærmere. I maa vist have et Vrende til mig, siden det nu er tredie Gang, jeg seer Jer liste forbi min Port idag. Kom og sid ned, Salmon, men gaa sagtens ind først og riv lidt Hø ned til Hesten, han staar og skronner af Sult; og du, lille Jakob, træk det Lagen længere frem paa Snoren, Solen skinner lige ned paa mig. Der

kommer min Datter; hils først paa hende, siden kan vi snakkes ved om Jeres Vrende."

Medens han talte, viste Anna sig i Døren, med et Udtryk af Glæde i hendes friske og rødmende Ansigt. Hun gik hen imod de to Fremmede og rakte enhver af dem Haanden.

"Goddag Salmon! Goddag Jakob! Velkommen her. Det er længe siden, I besøgte os sidst."

"Vi maatte hjælpe dem hjemme med at faa Høet ind," sagde Salomon.

"Men vi tænkte paa dig imedens," føjede Jakob til.

Gunder iagttog denne Hilsen med et polist Smil. Han sagde til Anna:

"Det er nok ellers bedst, at du nu gaar ind til din Gjerning igjen, lille Ane! Jeg og Tvillingerne have Noget at snakkes ved om."

Jakob holdt endnu hendes Haand i sin; han slap den ikke, medens han saae over til Broderen, som om han søgte Bistand hos ham.

"Jeg tænker, at Ane gjerne kan blive herude," sagde Salomon, uden at slaa Dine i vejet. "Bort Vrende angaar hende ligesaa fuldt som Eder."

"Som I vil," svarede Gunder. "Sæt Jer ned, saa falder Talen bedre."

"Vi ere ellers komne herover idag for at fri til Eders Datter," sagde Salomon med en dæmpet og noget skjælvende Stemme. "I kjender vore Vilkaar og veed, at vi holde af Ane i Tugt og i Vre."

"Haa, haa!" sagde Gunder, "har I endelig bekvæmmet Jer til at tale derom. Ja, det værste Bjerg for en Friar at komme over, er hans eget Dørrin, som de sige. Jeg har jo længe vidst, hvordan I to Anægte vare farne, der er heller ingen Ting at udsætte paa Jer Tvillinger; Mølleren sidder jo i en god Gaard og har

svære Penge paa Rente; jeres Møster skulle I jo ogsaa arve, I kunne nok gjøre en Pige lykkelig. Jeg forstaar mig lidt paa at bedømme Folk og har seet mig om i Verden i mine Dage."

"Ja, det har I nok."

"Om jeg har. Jeg har levet blandt alle Jordklodens Mennesker, ligesaa de fineste Hvide til de allersorteste Idioter. — Hvem af Jer er det saa, der vil være min Svigersøn?"

"Vi holde begge To ligemeget af Ane," svarede Salomon; "saadan har det været alt fra vi vare smaa, jeg tænker ikke det bliver anderledes nogensinde."

"Ja, men Pigen kan da ikke godt gifte sig med Jer Begge, veed jeg."

"Vi lade hende selv dømme os imellem," sagde Salomon. "Den hun bestemmer sig for, han tager imod sin Lykke; saaledes ere vi komne overens indbyrdes."

"Naa! hvad siger du dertil, lille Ane! hvem af dem skal det saa være?" spurgte Gunder.

"Hvor kan jeg sige det?" svarede hun og hævede sit Ansigt, medens Taarerne randt ned af hendes Kinder. "Jeg har al min Levetid holdt af Jer Begge. I stode mit Hjærte lige nær, hvorfor vil I da gjøre mig til Dommer, og hvorledes skal jeg kunne vælge, da jeg forud veed, at mit Valg bestandig vil gjøre En af Jer ulykkelig."

"Han vil finde sig i det, lille Ane!" sagde Salomon.

"Saa godt han kan," føjede Jakob til.

"Ane har Ret," bemærkede Gunder med en dybsindig Mine, "det er ikke hende, der skal vælge her, for det har hun ingen Forstand paa. Det er mig. Siden jeg, som sagt, anseer Jer for at være lige gode,

saa ville vi trække Lod om det. Her tager jeg nu to Halmstraa; den som faar det længste, — —"

"Trække Lod om Ane?" udbrød Jakob.

"Nej, Skovfoged! det synes vi ikke om," svarede Salomon.

"Vist saa Gud skal I trække Lod, naar jeg engang har bestemt en Ting — naa! hvem kommer nu der og forstyrre os?"

Mads Stefen stak i dette Øjeblik sit Hoved ud af Døren og sagde:

"Forstraadens Tens holder omme ved Havegjærdet og spørger om det Dyr, hans Husbond forlangte til i Middags."

"Jeg tror Djævelen rider Forstraaden," sagde Gunder, men i en noget dæmpet Tone, "hils du ham fra mig af og sig, at jeg har Andet at tage Vare paa, end at løbe omkring efter hans Dyr." Mads blev staaende. — "Naa, hvad tøver du efter? Vil du se du kommer afsted."

Idet Mads vendte sig for at gaa, hvisttede Gunder til Tvillingerne:

"Den Kujon! han er bange for at sige Karlen Bæst. Veed du hvad, Mads Stefen!" tilføjede han med en lydeligere Røst, "du kan sige, det skal blive bragt Forstraaden inden Aften, jeg skal selv komme ned med det. — Nu har jeg faaet en Idee!" vedblev han, da Karlen var gaaet. "Enhver af Jer gaar ind og tager en af mine Bøsser, og saa tilskovs, Tvillinger! jeg veed, at I ere to flinke Skytter, af Eders Stand at være. Den, som først bringer mig et Dyr hjem, skal have Ane. Saadan skal det være. Ind efter Bøsserne, ingen Betænkninger! afsted med Jer!"

Salomon og Jakob adlød. Anna blev staaende

hos Gunder. Da de kom tilbage, rakte hun dem Haanden til Afsted, idet de forlode Gaarden.

Et Stykke nedenfor Skovfogedhuset delte Vejen sig i modsatte Retninger; ved at følge den ene kom man over mod Rh og Himmelbjerget, den anden førte ind i Silkeborgs Skove. Her standsede Tvillingerne, medens de ladede deres Bøsser.

„I Guds Navn!“ sagde Jakob, „det maa da være faaledes, men jeg holder ikke af at vinde Anna paa den Maade; jeg er bange for, at det vil gaa fejl med den Sagt idag. Hvad siger du, Salomon? — Hvorfor tier du stille, tal lidt til mig.“

„Vi maa friste vor Skjæbne,“ svarede Salomon; „mens den Ene ler, vil den Anden komme til at sørge, men det kan ikke være anderledens.“

„Det er da en underlig Tone, du siger det i,“ svarede Jakob; „ræk mig din Haand Broder; hvordan det end gaar os idag, tænker jeg dog, at vi To ville bevare et godt og venligt Sindelag mod hinanden.“

Salomon nikkede, idet han rakte Jakob Haanden og sagde:

„Her stilles vore Beje. Gud være med dig, lille Jakob.“

Han kastede Bøssen over Skuldren og gik ned mod Himmelbjerget. Jakob blev staaende og saae efter ham.

„Det er længe siden, jeg har seet ham saa bevæget som idag,“ tænkte han, „skjönt han vilde dølge det for mig. Han ligner sig dog altid selv; nu vælger han Vejen ned mod Svejhæk og Bøgedal, for at jeg skal drage ind ad Silkeborg til, hvor de fleste Dyr findes.“

Med disse Tanker gik Jakob ind i Skoven. Han forlod Vejen og fulgte de mange bugtende Hulninger, som en Strøms Bande eller en Jurdrevolutions Sænkninger har frembragt overalt i denne Egn, og hvis

skarpe, kantede Sider Tiden forlængst afbrød, idet den bedækkede dem med et højt Lag Lyng eller Blaabærbuske. Efterhaanden som han stred frem, tiltog Skyggen og den fugtige Friskhed inde i Skoven; en dnb og uafbrudt Fred hvilede omkring ham. Gjennem denne høje og langstrakte Hvælving, hvis friske og glinsende Løv syntes ubevægeligt som Metalblade, formaaede kun en enkelt Solstraale at trænge sig. Idet Lyset naaede Jorden, kastede det et bestemt og farverigt Skjær hen over Bregnerne eller det gulrøde Dffersand, gjennem hvilket Trærødderne paa flere Steder stode frem, som Benene af et fletbegravet Skelet. Myggene summede, en Solfort sad og kvadrede mellem Grenene af en udgaaet Bøg; det mægtige Træ med dets knudrede Bark og bøiede Grene, fra hvilke lange Trævler hvidt Mos hang ned mod Jorden, tog sig ud paa dette Sted som en gammel Kæmpe, der lytter til et Børneeventyr. Alle disse Billeder glæde forbi Skytten, uden at fremkalde noget Indtryk paa ham; han glemte Tiden og hensek i Tanker, medens lyse og venlige Billeder opstege i hans Sjæl. Da han omsider vaagnede, var Solen sunken et godt Stykke paa Himlen; han lyttede, spejdede, søgte at opfangne enhver Lyd med den Sikkerhed i Blik og Hørelse, der er Jægeren egen, derefter ilede han hurtig fremad for at indhente det Forsømte. Foran ham dannede Skoven en Lavning mellem to Skrænter, gennemstrømmet af en lille Bæk, der i utallige Bugtninger havde tilkæmpet sig et Løb igjennem Dalen, uden anden Løn, end den tilsidst sporløs at forsvinde i Julsøen. Paa flere Steder skjultes Strømmen under Grønspæret og røbede alene sin Tilværelse ved de friske og faste Farver, den gav Lyngen og Græsset paa dens Bredder. Midt i Dalen laa en gammel Kæmpehøj, ikke større eller bredere end hundrede andre, som Djet møder over-

alt i Eggen. Men her, paa dette Sted, i denne mørke Skov, befygget af hundredaarige Ege og Bøgetræer, fik denne Grav et særegent Fysiognomi af Omgivelserne: Ddet, Skumringen og Ensomheden, — Ensomheden, der tvinger Aanden til Estertanke og fremmaner sine Billeder af de henfarne Skjgger, med den ophøjede Ynde, som Erindringen stundom giver det Forsvundne. Paa den anden Side af Ræmpegraven saae Jakob Røgen af en Kulmile stige op imellem Træerne. En gammel Mand sad paa en Sten, med Ryggen mod Solen, og bandt Lyngkoste, medens han bevogtede Milen. Jakob gik hen til ham.

„Gudsfred, Søren Taisen! Har du seet Noget til Hjorten idag?“

„Jeg har seet det, som var værre end en Hjort,“ svarede Søren, uden at se op fra sit Arbejde.

„Hvad mener du?“

„Jeg har seet den gamle Palle Springbuk gaa over Bejen hernede i Lavningen, lidt før du kom.“

„Palle Springbuk?“ gjentog Jakob.

„Ja vist! ham fra Them, som blev begravet, mens jeg endnu var en lille En, men som endnu ikke har faaet Fred i sin Grav.“

„Naa, og ham har du seet idag?“ spurgte Jakob.

„Ja!“ svarede den Anden med et Hovednik. „Ham har jeg seet, lige saa tydeligt, som jeg nu ser dig. Han gik tværs over Bejen, bøjet og langsomt, og man holder for, at den Dag sjelden ender godt, hvori man spørger Ngt fra Palle. Men hvad gjør du herude, saa pyntet, og med Bøssen under Armen? — Hvis Skovfogden fik dig at se, Jakob —“

„Na, det har gode Beje; det er i hans Vrende jeg gaar.“

„Det er en anden Sag, saa er det vel afgjort

mellem dig og Ane? Jeg troede ellers, at det var din Broder Salmon, der skulde have hende. Nede i Ky fortalte Folk, at det var ham, hun holdt mest af, og at hun kun tøvede saalænge, for ikke at gjøre dig imod."

"Har de fortalt det?" spurgte Jakob. "Det kan ogsaa gjerne være, at det er sandt."

"Ja, hvad veed jeg derom?" tilføjede Søren i en ligegyldig Tone. "Jeg sidder her og passer min Mile og lader Andre skjotte sig selv. Men de sagde det rigtignok."

"Der er endnu Intet afgjort om den Sag," sagde Jakob, idet han vendte sig og gik ind i Skoven.

Da han havde fortsat sin Gang i nogen Tid, standsede han pludseligt; der faldt et Skud i den Retning, Salomon var gaaet. Ekkoet mellem Bakkerne gjentog Knaldet. Det var umuligt at tvivle. Jakob blev ligbleg.

"Det var Salmon, som skød," hvisttede han, foroverbøjet og lyttende. "Jeg har altsaa tabt. Salmon skyder ikke fejl, mindst idag, og Anna! — Herre Gud! jeg holdt saa inderlig af hende, — men det gjør han da ogsaa, og Folk sige jo, at det er ham, hun synes om. Han vil gjøre hende lykkelig, hun vil nok saa det godt hos ham. — Jeg vil ikke gaa længer; inden jeg kommer tilbage, vil han være hjemme hos Gunder. De sidde sammen, hun holder sin Haand i hans, de ere glade de To, Ingen tænker paa mig. Jeg vil dog liste mig ned til Skovfogdens Hus, uden at Noget faar mig at se." Han satte Hanen i Ro, kastede Bøssen over Skuldren og begav sig paa Hjemvejen, langsomt og grundende, fordybet i sin Smerte. "Hvorfor modtog hun mig da altid saa venligt?" sagde han undervejs til sig selv. "Det havde været bedre, om de havde lukket Porten for

mig og jaget mig bort; men hun lyttede til mine Ord, hun hørte mig med sit Hjærte. Det troede jeg idetmindste."

Der var forløben flere Timer, siden de to Brødres Jagt begyndte. Idet Jakob vedblev at følge Stien til Skovfogedhuset, saa han mellem Træerne Julsøen komme tilsynne med dens smaa, skovbevorede Der, hvis Træer vædedes af Vandet og affspejlede sig i det. Paa den modsatte Side af Søen skraanede Landet op i langstrakte, lynchældte Bakker, hvor fordom Flyvesandet og Stormen regerede, og som nu tabe sig i en Baggrund af Skov og afbrødes af et Mosaik af forskjelligfarvede Kornmarker. En Kirke og en Bejrmølle rager i det Fjerne op over Skoven. Aftensoelen kastede sit rødgule Lys hen over Bakkerne, Vindens svageste Aande bragte Julsøen i bølgende Bevægelse. Alle disse Omgivelser: Søen, Skoven, Bakkerne, Kirken, forenede sig til et Billede, som en Digter eller Maler forgjæves vilde opbynde hele sin Indbildningskraft for at forstjønne, et Billede, som dog i dette Øjeblik gled sporløst og uden ringeste Indtryk forbi Jakobs Blik.

I Nærheden af Skovfogedhuset var Alt stille og ligesom uddøet. En luseblaa Røg steg op af Skorstenen, nede fra Dalen lød Mads Stefens dæmpede Sang, idet han drev Køerne hjem. Jakob listede sig nærmere, standsede og lyttede. Han hørte kun sit eget Hjærtes Slag og hans gispende Aande. Da han kom ned bag Gjærdet, bøjede han Hyldeetræets Grene tilbage og dannede derved en Abning, hvorigjennem han kunde se ind af Vinduet. Anna sad ved Bordenden, støttende Hovedet i begge sine Hænder. Længere tilbage laa Gunder udstrakt paa en Bænk, hensunken i Betragtninger, medens han blæste en fin Røgstraale ud af Piben. Ingen af dem talede til hinanden. Paa engang forandrede dette Billede. Gaardhunden gjædede. Jakob vilde drage sig

tilbage; i det Samme hævede Skovfogden sit Hoved og fik Øje paa ham. Han udstødte et Forundringsraab.

„Naa! der har vi endelig vor Skytte,“ sagde han.

„Hvem af dem?“ spurgte Anna blegnende, idet hun stod op fra Bænken og saa hen i den betegnede Retning.

„Gjæt!“ sagde Gunder.

„Jakob?“ hvistfede hun.

Jakob udstødte et Skrig, sprang over Gjærdet og styrtede ind i Huset. Anna traadte tilbage, forbauset over hans forstyrrede Udseende, funklende Øjne og gispende Aande.

„Salmon! hvor er Salmon?“ spurgte han.

„Hvad veed jeg det. Derom maa du jo vide Besked,“ svarede Skovfogden.

„Har han ikke været her endnu?“

„Nej, Missen har han ikke nej, men jeg hørte Skuddet, saa vidste jeg strax, at det var dig, og at du snart maatte komme.“

„Ak nej!“ svarede Jakob sørgmodig. „Det var ikke mig, der skød, og jeg vendte først tilbage, efterat jeg havde hørt Aalsdet af hans Bøsse. Jeg troede, at han allerede var her, men han kommer vist strax.“

Med disse Ord blæste han Krudtet fra Panden og hængte Bøssen op paa Hanebjælken.

„Naa! det er altsaa Salmon, der skal være min Svigersøn,“ sagde Gunder, idet han lagde sig tilbage i sin forrige Stilling, „ja jeg tænkte det nok, jeg kunde se det paa ham. Na, gaa sagtens hen og tag mig en Svovlstik, der paa Væggen.“

Jakob adlød, derefter satte han sig i en Krog paa Bænken og den forrige uhyggelige Stilhed indtraadte atter. Anna sad for Bordenden, hendes store og mørke

Dine antog et ubeskriveligt blidt og sørgmodigt Udtryk, hvergang hun rettede dem mod Jakob.

„Ja, vi maa vel snart tænke paa lidt Aftensmad til mig!“ udbrød Gunder endelig. „Tænd Iys, Varn! og lad mig faa Noget at spise.“

I det Samme kom Mads Stefen løbende ind i Gaarden. Hans usædvanlige Ilsfærdighed tydede paa noget Nyt. Gunder rejste sig og ventede ham ved Vinduet.

„Husbond!“ raabte Karlen, „Husbond! har I hørt det?“

„Naa, hvad er der paa færde?“

„Den ene af Tvillingerne har stukket et stort Dyr.“

„Ja, det veed jeg, dit Tosskehoved! Er det ikke Andet, du støjer for?“

„Jo, der er Noget endnu, for Dyret ligger herude paa Vejen, foran det gamle Hebletræ, ved Senses Boghuede, og Bøssen og Krudthornet ligger ovenpaa det.“

„Hvad siger du! — Gaa strax ud og hent det ind, eller tøv lidt, jeg kommer vel til at hjælpe dig. Jeg vidste jo nok, at Forstraaden skulde faa hans Dyr til Aften; jeg plejer ikke at være den Mand, der lover Noget, uden at holde det.“

Han gik. Jakob var bleven siddende i sin Krog, tavs og ubevægelig, som om Intet af dette angik ham. Annas Blik hvilede ufravendt paa ham, han syntes ikke at lægge Mærke dertil.

„Nu forstaar jeg først, hvad Salmon mente, da vi skiltes,“ hviskede han med en lav og skjælvende Stemme: „Imens den Ene leer, vil den Anden komme til at sørge.“

Anna gik hen til ham; hun slyngede sin Arm om hans Skulder, idet hun udbrød:

„Gudfader i Himmerig holde sin Haand over os Begge.“

Derpaa gif hun ud i Kjøkkenet for at tilberede Gunders Aftensmad.

„Du har altsaa slet Intet seet til Salmon?“ spurgte Gunder, da han og Mads Stefen atter kom ind i Stuen; „jeg tænker, at han maa være bleven træt og har ladet en Anden bære Dyret herop, mens han selv er gaaet hjem for at faa en Mellemmad og hvile sig lidt efter Sagten. — Ja! nu kan du gjerne gaa, naar du vil, lille Jakob; hils kun Salmon, at jeg staar ved mit Ord; han maa komme, naar han har Lust, Ane skal være færdig.“

Jakob rejste sig, han kastede sit Blik paa Anna, idet han bød Gunder Haanden til Afsked.

„Godnat, Skovfoged!“ sagde han. „Godnat, lille Ane! Sovvel!“ Med disse Ord forlod han Huset.

Næste Morgen var Jakob den Første, som viste sig hos Skovfogeden.

„Jeg er bange for, at der er slet noget galt med Salmon,“ sagde han; „han har ikke været hjemme siden igaar Middags og Ingen veed, hvor han er bleven af. Vi troede, at han var gaaet ned til Fasters i Ky og stikkede Bud til hende iafte, men han var der ikke.“

„Na ikke Andet,“ svarede Gunder leende; „han kommer Missen nok, naar han bliver sulten.“

Men Gunder tog fejl, Salomon kom ikke. Der blev søgt efter ham overalt, i Skoven, nede ved Søen, hos alle hans Bekjendte; hans Navn blev oplæst ved Kirkestævne i Omegnen; Intet hjalp; Salomon kom ikke tilbage, han var sporløs forsvunden.

Der forløb lang Tid saaledes. Jakobs Forhold til Anna var uforandret, han kom daglig i hendes Hus, hendes Røst var en Sang for ham, hendes Blik en Solstraale, der oplivede hans Tilværelse. Men siden hin Aften undgik Begge, som efter en stiltiende Over-

enskomst, enhver Ytring af den Hengivenhed, de nærede for hinanden; Tanken om den forsvundne Broder havde ligesom udhulet en Kløft, der tilbagerængte Alt hvad de havde haabet og søgt i Fremtiden. Gunder havde desuden en Dag kaldt Anna til sig og sagt: „Saalænge til vi høre Nyt fra Salmon, er du hans forlovede Brud; jeg har givet ham mit Løfte og det maa holdes, derfor vogte du dig i Ord og Handling at give Jakob noget Haab; han er din Ven, din Broder, intet Andet.“

Anna adlød; den Trældom, hvori hun levede, havde efterhaanden ophørt at være en Byrde for hende; hun havde aldrig haft en egen Vilje, bestandig maattet adlyde en Andens og omsider levet sig ind i denne Tilværelse, som Muslingen i sin Skal. Dagene i hendes Liv vare gaaede bort, som Slibet paa Havet, uden at efterlade noget Spor. Hun trængte desuden ikke til Faderens Formaning, hun og Jakob havde allerede lange forstaaet hinanden, uden at have nogen Ytring behov. Jakob vedblev at komme i Gunders Hus; om Foraaret pløjede han Marken, om Efteraaret fulgte han med Fogden paa Jagt og Skovhugt; Gunder modtog enhver Tjeneste som Noget, der ikke kunde være anderledes. „De have godt af at arbejde, de unge Knægte,“ sagde han, „for at vi Eldre kunne hvile os lidt. Da de vare smaa, arbejdede vi for dem.“

Omtrent et Aar efterat Salomon var forsvunden, kom en Aften en Bispekrammer ned til Skovfogden. Han satte sin Vareliste ved Døren og hilste paa Anna, Jakob og Gunder, som gamle Bekjendte. Det var en lang og smalskuldret Mand med smaa, levende og poliste Øjne, koparret, lysshaaret, høflig, smilende og opmærksom mod Alle.

„Sid ned, Mikkel Hollesen,“ sagde Gunder, „og fortæl os, hvordan I har det, siden sidst?“

„Jeg har det, som man kan i disse stränge Tider,“ svarede Kræmmeren. „Ja, man behøver ikke at spørge, hvordan De har det, Lieutenant, for jeg synes, De ser yngre ud for hver Gang vi mødes, og det gjør den lille Somfru Ane rigtig ogsaa.“

„Hvorfor Fanden kalder I mig Lieutenant?“ spurgte Gunder med sit venligste Smil; „jeg har nok været Soldat, men bragte det ikke videre end til Sergeant.“

„Ikke det? da har jeg dog talt med Kontroløren nede ved Skolborg, ham med den forkerte Næse, han sagde, at han havde staaet i Tjenesten med Dem, og svor paa, at dengang De drog ud og krigedes, var der ikke saa modig en Karl i hele Regimentet som De.“

„Det kan Missen nok være, at Kontroløren har Ret,“ forsikrede Gunder, „men sid ned, Mikkel Hollesen, stop Veres Pibe, medens Anna laver os en lille, bitte Punsch, saa skal jeg fortælle Ver, hvordan jeg sloges i Krigen.“

Bispekæmmeren tog Plads ved Bordet, men det var ikke hans Hensigt at lade Gunder saa Ordet; han drog sin Varekasse hen til sig, spændte Remmene af og begyndte at udbrede dens iøjnefaldende Indhold foran de Tilstedeværende; imidlertid vedblev han med en uafbrudt Drostøm:

„Ja vist! det er stränge Tider, men hvad skal man sige til det? Lieutenanten sidder dog bedre i det end mangel Anden, og det er ikke mere end billigt, for naar en Mand har opført sig saa modig som De, og vovet Lemmer og Halsen, fortjener han idetmindste et godt Tilhold paa sine gamle Dage. — Det er da en deslig Tohak, De der ryster — aa! hvor den dufter! — Her er en Kardus af samme Sort, den er maaske endnu lidt finere, for den lugter mere af Ambra. Vi kan sætte den tilside. Jeg sælger den for en Spotpris. — Ja, hvad siger lille

Jomfru Ane om saadanne Silkebaand; det er nogle, der kan sætte Kulør paa Folt. Amtmandens Frue nede i Vejle købte en Tut af samme Slags; hun svor sig forbandet paa, at hun ikke havde seet kjønnere Baand i Bybæk. Vi skal lægge den Kulle tilside. — Det har da været en morderlig Hede i disse Dage, ja Lieutenanten mærker vist ikke stort til det, De spadserer kun op og ned i Deres kjølige Skov, men vi andre Stakler, som maa trave hen ad den nøgne Landevej. — Naa! hvad siger Jakob om saadan en Uhrkjæde, fikken Fletning, saa fin og trofast, at man kan hænge en Borgemeister i den. Den er langt bedre end en Guldkjæde, for den er stærkere og koster ikke nær saameget. Den russiske Prinsesse i Horsens købte to af dem forleden, en til sig selv og en til hendes Kjæreste, og saa klappede hun mig paa Skulderen og sagde: Jeg vil være et Skarn, om jeg nogenfinde har ligget paa kjønnere Stads, end det Mikkel Hollesen gemmer i sin Kramkiste. Skal vi saa handle om Uhrkjæden, Jakob? Jeg kjender en lille Jomfru, som nok vilde kalde den for en kjøn Foræring. Hvad? — Det er sandt! jeg kan vel gratulere, nu har da Jakob vist endelig gjort Alvor af det og forlovet sig med sin gamle Kjæreste."

"Jeg er ikke forlovet," svarede Jakob.

"Ikke det?" vedblev Kræmmeren med et Smil, idet han kastede sine Djne over til Anna, „jeg troede dog, at der var En, der —." Gunder afbrød ham og sagde:

"Hvis I mener min Datter, saa er hun lovet bort, som I maasse har hørt Tale om."

"Jeg har ikke hørt et Ord, Lieutenant! Hvem er lille Ane lovet bort til?"

"Til Jakobs Broder, Salmon; men der tales ikke mere herom."

"Guds Død, Salmon!" raabte Kræmmeren og

flog sine Hænder sammen; „hvor har jeg dog havt mine Tanker henne, jeg har jo en Hilsen til Jer fra Salmon.“

„Fra Salmon?“ udbrød Anna ligbleg og skjælvende.

„Fra min Broder? — Hvad siger I?“ raabte Jakob og Gunder paa eengang.

„Ja, vist saa,“ vedblev Handelsmanden med et tilfreds Smil; „jeg har baade en Hilsen og et Brev fra ham.“

„Men saa fortæl dog, Kræmmer, fortæl!“ raabte Gunder utaalmodig.

„Ja, det er snart fortalt, for jeg mødte ham forrige Sommer nede udenfor Bonfild Kirke. Gudbevares! hvor han dog saae bleg og aspillet ud. Saa siger han til mig: Gudsfred og Goddag. Mikkel Hollesen, hvorhen gaar Rejsen dennegang? — Nør paa, svarer jeg, nør paa, Salmon Tvilling. — Kommer I om ad Silkeborg til? — Ja, det kan nok være, svarer jeg. — Saa kan I gjøre mig en Tjeneste og besørge et Brev for mig til Skovfogden, hvad jeg vilde sige, til Lieutenant Gunder. Kom med ind i Kroen og saa Jer Noget at leve af, mens jeg skriver det. — Ja, Lieutenanten seer saa vist paa den Tingest der, det er en ægte engelsk Rejseskiv, den bider værre end den slemme Syge; naar man puster i Skaftet, kan den gjøre Musik; den er ogsaa god til at ringe Grise med, det er vist bedst, jeg lægger den hen til Kardusen? — Maa saa fulgtes vi da ad, jeg spiste, mens han skrev, saa gav han mig Brevet, og en Daler oven i Kjøbet, for han har aldrig været kneben af sig, det maa jeg tilstaa. Hvorlangt skal I hen, Salmon? spurgte jeg. — Det staar i Brevet, svarede han. Gud i Vold, Mikkel! hils dem fra mig i min kjære Hjemstavn, saa kjober de vist en hel Mængde af Jeres kjønne Varer. — Dermed skiltes vi.“

Medens Kræmmeren talede, fremtog han en stor Lædertaske, hvis forskellige Gjemmer han ransagede.

„Det var min Agt at gaa lige op til Silkeborg, vordblev han, „men saa fik jeg Forgift og Djævelskab i mit venstre Ben, som I maaske har hørt Tale om; det svulmede og det svulmede, til det blev saa tyk som en Komave, og saa maatte jeg lægge mig ind til min Mesters i Frederits, hende som laver den rare Stanglafrits; hun læste over mig og kurerede mig. Men hvor Pøkker kan dog det Brev være blevet af. Det er sandt, naar jeg husker mig rigtig om, saa gav han mig intet Brev, nej han gjorde saamænd ikke, han sagde blot — jo, her er det dog; Forsøglingen er gaaet op i den lange Tid, jeg har gjemt paa det, men jeg tør gjøre min Saligheds Ed paa, at jeg ikke har kigget i det eller læst et Ord af hvad der staar skrevet. Vorherre bevares! Værsko, er det ikke rigtigt? Til Komfru Anna Gundersen.“

Anna syntes pludselig at være forandret. I Begyndelsen af Kræmmerens Fortælling antog hendes Ydre en feberagtig Spænding, en Ild, der længe havde været undertrykt; men hun var vant til at beherske sig selv, og det kostede hende ringe Anstrængelse atter at fremkynstle den Ro, som bestandig havde hvilet paa Overfladen af hendes Sjæl; hun sank strax efter tilbage og vedligeholdte en tavs og deltagende Opmærksomhed for ethvert af Kræmmerens Ord. Idet denne rakte Brevet over til hende, greb Gunder det, og sagde:

„Hid med det, jeg vil læse det først.“

„Men Fader!“ hviskede Anna med sin dæmpede og bløde Stemme, „det er jo til mig.“

„Ja, hvad gør vel det, din Tøsse? Jeg skulde da ikke tro, en Datter havde nogen Hemmelighed for sin Fader. Der kunde jo staa noget Upassende i det. Jeg vil læse først. — Find mig mine Briller. — Na, hjælp

hende med at søge efter dem, Jakob. — Tøv lidt! jeg har dem jo her i minomme.“

Han rejste sig og holdt Brevet henimod Enset. Jakob og Anna betragtede ham i en aandeløs Forventning. Kræmmeren gned sine Hænder og smilte.

„Det er ellers bleven silde, medens jeg har siddet her og forrettet mit Vrende,“ udbrød han, sikker paa den Interesse, hans Fortælling i dette Øjeblik gav ham. „Jeg er desuden træt af at marschere den lange Omvej herop. Jeg kan vel blive hos Dem inat, Hr. Lieutenant!“

Skofogden nikkede uden at se ivejret, derpaa henvendte han atter sin Opmærksomhed paa Brevet. Salomon havde ikke skrevet Meget, imidlertid tilbragte Gunder lang Tid med dets Læsning, og syntes derefter at grunde over Indholdet.

„Nu har jeg seet det med!“ udbrød han endelig.

„Hvad staar der? — Læs dog, læs, min egen kjære Fader!“ bad Anna.

„Jeg tror, at Anægten er bleven forrykt,“ vedblev Gunder. „Der er ikke Mening skalt i Alt hvad han skriver.“ Atter indtraadte en uhyggelig Pause.

„Saameget er vist!“ tilføjede han endelig med en højtidelig Værdighed og lagde Brevet sammen. „Salomon bliver aldrig min Svigersøn. Nu er det afgjort.“ — Der, Barn! se om du kan finde ud af det.“

Anna tog Brevet, hendes Hænder rystede, medens hun holdt det op for Enset og læste:

„Dengang du sagde, at du holdt af os Begge, skuffede du dig selv, thi det var ikke Tilfældet. Jeg anede det længe, men da jeg saae det Blik, hvormed du betragtede min Broder, idet vi gik ud i Skoven, vidste jeg, at du kun holdt af ham alene. Jeg rejser nu min Vej, ud i Verden, og vi sees vel ikke mere, men I skulle

ikke være bedrøvede derfor, siden det er det Eneste, jeg kan gjøre for Eders Ønske. Hvis jeg havde gjort det tidligere, vilde jeg kunne have sparet dig megen Sorg. Farvel lille Anna, tænk engang imellem paa mig. Gudsfader holde sin Haand over Eder Begge."

Da Anna havde læst Brevet, brast hun i Graad og forlod Stuen.

"Det var et rigtig dumt Indfald af Salmon," bemærkede Gunder. "Hvorfor Djævelen behøvede han at rejse bort? Jeg havde jo sagt ham, at den, der først skjød et Dyr, skulde faa Ane; naar de vare gifte, vilde hun nok komme til at holde af ham. Hvad siger I, Mikkel Hollesen?"

"Ja, det fejler ikke, Hr. Lieutenant!" svarede Kræmmeren.

Efter en urolig og søvnløs Nat kom Jakob den næste Morgen tidlig ned til Skovfogedhuset. Anna sad paa sin sædvanlige Plads i Stuen ved Uhret. Hun var meget bleg og hilste Jakob ligesremt og fortroligt, som hun plejede. Bissekræmmeren var endnu ikke taget bort; han fandt, at han først burde nyde alle de Fordele, det vigtige Budskab gav ham Ret til.

"Der er noget Truende i Luften," ytrede han; "det er vist bedst, vi se Vejret an lidt op ad Dagen."

Gunders Ansigt udtrykte en vis Højtidelighed, hans dybsindige Mine antydede, at han havde fattet en Plan. Han syntes at vente paa Jakob og bortfjernede sig strax efter med ham.

Et Stykke ovenfor Huset begyndte Skoven. Gunder gik derind og tog Plads paa en omkastet, mosbegroet Stamme, medens han stoppede og slog Øld til sin Pibe.

"Det har da været ret et herligt Vejr iaar," udbrød han, "lutter Regn og Fugtighed, næsten intet Solskin."

„Kaldet I det et godt Vejr, Skovfoged?“ spurgte Jakob forundret.

„Ja, naturligtvis. Det har jo næsten ikke været muligt at grave i Tørvemoserne, og alle de Tørv, de fik skaarne, ere regnede sammen i Stumper og Stykker; det bringer Favntæet i Pris, min Dreng! og det er Noget, som jeg har Godt af.“

Jakob studsede, han begreb ikke ret denne Slutning; det forekom ham desuden besynderligt, at Gunder havde kaldt ham ud i Skoven for at tale med ham om Favntæ. Strax efter vedblev Fogden, uden nogen Indledning, saaledes:

„Hør nu Jakob, jeg kunde nok have lyst til at vide lidt Besset om, hvordan det staar sig med dine Sager hjemme. Du og Salmon ere jo eneste Børn, og I skulle altsaa arve Alt efter Eders Fader, den gamle Bandmøller, ikke sandt?“

„Jo!“ svarede Jakob. „Min Fader tænkte allerede sidste Foraar paa at overdrage mig Gaard og Jord.“

„Ja, det veed jeg,“ sagde Gunder. „Lad du blot være at afbryde mig. Hvis nu det Tosselhoved Salmon gjør Alvor af det og virkelig bliver borte; eller hvis han sætter Lemmer og Liv til i fremmede Lande, saa arver du jo ogsaa hans Part — jeg siger saa arver du jo ogsaa ham, Jakob, og din gamle Mosters Formue er du da ogsaa sikker paa?“

„Ja, hun gjorde sit Testamente ved Kyndelmisse, og lod Prokuratoren læse det op for os.“

„Ja, hvad kommer alt det, du her fortæller, mig ved? Gaar du Penge, er det godt for dig, men du maa ikke tro, at jeg agter en Mand højere for det han er rig. Jeg har givet dig Tilladelse, til at gaa os lidt tilhaande heroppe, for at se, hvad du duede til, og du har været flink og paapasselig i din Gjerning, det er

Hovedsagen, Jakob, og derfor har jeg inat betænkt at tage dig til Svigersøn istedenfor Salmon. Nu kan du gaa ind og tale med Ane derom, for hun skal have sin fri Vilje til at bestemme sig for hvem hun vil. Vorherre bevares! Jeg vil blot have Lov til at sige ja eller nej dertil. For mig kan I holde Bryllup, naar I lyst. Jeg gaar nu et Ørend over til Forstraadens. Naar du kommer herop efter Middag, kan du sagtens hjælpe Mads Stefen med at grave den Smule Kartofler op i Toften. Farvel Jakob!"

Der var gaaet flere Aar bort efter denne Morgen. Jakob og Anna vare gifte og boede nedenfor Skovfogedhuset, i en Gaard, som Jakob havde bygget sig tæt ved Foden af Himmelbjerget. Saavel det Ydre som det Indre af denne Bygning vidnede om Velstand og Smag. En Frugthave omgav Gaarden paa de to Sider; Træerne i denne begyndte allerede at blive store og skyggefulde. Annas Barndomshjem, Skovfogedhuset, stod uforandret ved Indgangen til Skoven. Det havde blot skiftet Ejer. Gunder var død, han kunde ikke ret finde sig i den Ensomhed, som fulgte efter at Anna havde forladt ham. „Jeg er en høist ulykkelig Mand," forsikrede han ofte; „min Datter er rejst fra mig og lader mig sidde her og savne Pleje og Tilsyn paa mine gamle Dage; men det er min egen Skyld, jeg burde ikke have tilladt hende at gifte sig før efter min Død."

En Aften sad Jakob og Anna inde i Dagligstuen, begge iførte deres Højtidsdragter. Der havde været Fest i Huset samme Dag. Deres eneste lille Søn var bleven døbt. Folkene gik nede i Dalen, beskæftigede med Høsten. Solen skinnede ind igjennem Vinduet hen til det Sted, hvor Anna havde taget Plads, en Ulykkelig Moder, fortabt i Beskuelsen af sit Barn, som hvilede foran hende, sovende i sin Bugge. Jakob sad ved Bordet

med foldede Hænder og læste højt i en Salmebog. Den nybe Fred, som hvilede over dette Optrin, blev pludselig afbrudt ved Lænk hundens Gjæen. Jakob lagde Mærke i Bogen, rejste sig og gik til Vinduet. Han saa en Rytter komme ind i Gaarden, stige af Hesten og derpaa standse, som om han ventede paa, at Noget af Beboerne skulde vise sig.

„Der kommer en Krigsmand ridende,“ sagde Jakob. „Hvad mon han vil os?“

Idet de kom ud i Gaarden, kastede Rytteren Hestens Tøjle over Armen og gik dem imøde. Det var en høj og solbrændt Mand, med strænge, dybtliggende Dine og et stort Skæg, som næsten skjulte hele Underansigtet.

„Gudsfred og Goddag!“ sagde han og strakte dem begge Hænderne imøde. — „Kjende I mig ikke?“

Anna udstødte et Skrig. „Herre Gud!“ raabte hun „Salmon! Salmon! Hvor har du været saalænge?“

Det var Salomon, den forspundne og gjenkomne Broder; han laa i Jakobs Arme og holdt ham trykket tæt op til sit Bryst, medens han under en heftig Kamp søgte at tilbagetrænge Ytringen af sin bevægede Stemning. Spørgsmaal og Svar verlede i de første Gjensyns Øjeblikke; Anna græd, hun søgte forgjæves at gøre sin Stemme tydelig, medens hun vedblev at holde Salomons Haand i begge sine, og slog sine Dine til Jorden for det dvælende og forstfende Blik, hvormed han betragtede hende. Jakob tog Tøjlen, for at føre Hesten ind i Stalden. „Du skal ikke tage Sadlen af ham,“ sagde Salomon; „min Tid er kun knap, og jeg maa afsted igjen i aften.“

„Aften?“ gjentog Begge.

„Ja, det maa saa være,“ svarede han blidt. „Jeg tænkte paa Jer og længtes efter at se, hvordan I havde det; saa bad jeg om Lov til at drage herop.“

„Og hvorfor vil du rejse fra os saa hurtig, lille Broder?“ spurgte Jakob.

„Jeg har tænkt at ride ned og hilse paa vor gamle Moster endnu i aften. Imorgen maa jeg være i Horsens igjen og derfra gaar Rejsen videre.“

Da Salomon kom ind i Stuen og tog Soldaterhuen af Hovedet, lagde Anna først Mærke til de Forandringer, den forsvundne Tid havde frembragt i hans Ansigt. Dets Træk bar Præg af Alvor og Kulde og den Forsagelse, som følger efter Kampen for Livets Lykke, Martyrerens Forsagelse, naar Aanden har modtaget sin Indvielse igjennem Lidelser. Hun studsede over dette strange og haarde Udtryk, som tilsyneladende ikke engang Gjensynet var istand til at mildne; saaledes havde hun ikke tænkt sig Salomon. Hun vidste ikke, eller hun erindrede maaske blot ikke mere, at der undertiden gives Saar, som kunne bløde længe efter at Overfladen har lukket sig. Disse Saar ere sædvanlig dødelige.

Hos Jakob derimod fremfaldte Gjensynet en dyb og udelst Lykke, ethvert af hans Træk vidnede herom. Hans Dine straalende, idet han lagde sin Haand paa Broderens Skulder og ufravendt betragtede ham; hans Læber smilede og hans Stemme befad en uendelig Blødhed, idet han talede.

„Ja vist!“ udbød han, som Svar paa en Ytring af Salomon. „Her er meget forandret. Annas Fader døde ifjor.“

„Gjorde han det.“

„Vor Fader er ogsaa død, Salmon!“

„Ja, jeg veed det nok.“

„Hvor han længtes efter dig paa sin Sotteseng, og spurgte om dig. — Ak, lille Broder! hvorfor kom du ikke, hvorfor skrev du dog aldrig et Ord til os?“

„Jeg var langt borte dengang,“ svarede Salomon.

„Jeg drog til Vestindien strax efter at jeg var kommen i Krigsstanden. Der fik jeg Meget at tage Vare paa. Siden jeg ikke mere kunde gjøre Noget for mig selv, hengav jeg mig med Liv og Sjæl til Andres Tjeneste.“

„Aa, fortæl os lidt om, hvordan det er gaaet dig,“ bad Jakob. „I hele Verden er der Ingen, som tager saamegen Del i din Lod, som vi To.“

„Hvad skal jeg fortælle dig, Jakob? Jeg har tumlet mig omkring, som jeg kunde bedst, altid paaferde, altid tilrede; jeg har kæmpet, jeg har sejret og flygtet, men jeg kunde dog aldrig flygte fra mig selv. Alle de Kynker, du her seer i mit Ansigt, ere Minder om Sorger, der nu ere begravne i Forglemmelse, ligesom den Døde i sin Kiste.“

„Hvad du maa have lidt,“ hviskede Jakob, idet han bøjede sit Hoved over mod Salomons.

„Aa, ikke mere end Folk i Almindelighed. Sorgen kommer jo til os Alle, til Den, som haaber, og til Den, som forsager. Det er ikke gaaet mig værre end saamangen en Mand. Det er kun Livets Dagligdagshistorie, jeg her sidder og fortæller Der.“

„Jeg troede nok, at det maatte være en lykkelig Dag denne,“ sagde Jakob lidt efter. „For du maa vide, at vi have en Fest her i Huset; vor lille Dreng er bleven døbt idag, og saa skulde du just komme til os.“

„Naa, saa det er Deres lille Dreng,“ sagde Salomon, idet han kastede et flygtigt Blik hen mod Buggen og med en Stemme, hvori en svag Skjelven alene røbede den forfærdelige Kamp, som i dette Øjeblik foregik i hans Indre. „Aa ja! det er jo et kjønt Barn. Hvad hedder han?“

„Han hedder Salomon.“

„Salomon!“ gjentog han. „Gud give dig lige saa god en Lykke i Verden som hans, hvis Navn du bærer,

— lidt bedre, min lille Dreng! lidt bedre kan heller ikke skade. Hør Anna! gaa du nu ud og skjær mig et Stykke Mad, imens giver Jakob nok min Hest et Foder til. Solen synker, jeg maa drage videre."

"Vil du virkelig gjøre os den Sorg at tage bort igjen iaften?" sagde Jakob, "nu da vi have funden hinanden efter saa lang en Skilsmisse."

"Jeg maa afsted, du!" sagde Salomon, "det kan ikke være anderledens. Nu har jeg jo seet, at I Begge have det godt. Jeg længes ogsaa efter den Gamle nede i Ky."

Jakob og Anna forlode Stuen. Da Salomon blev alene, foregik der en paafaldende Forandring med ham. Hans Ansigt skjælvede, som i Krampe, Taarerne trillede ned af hans Kinder, han strakte begge sine Arme iverjret, som til en Bøn, eller snarere som til en Klage. Alle disse forskiellige Følelser, han i dette Øjeblik var et Bynthe for, havde intet Ord, ingen Lyd til deres Udtryk; de kom og svandt i Tavshed, usete og ubegrebne; de syntes ogsaa efterhaanden at finde deres Forsoning, idet hans Blik faldt hen paa Buggen, hvor den lille Dreng sov og i Drømme strakte ham sine Hænder imøde og smilede til ham, mild, fredelig og forklaret, som kun Børn kunne smile. Hans Ansigts Udtryk forandrede ved dette Syn, det kæmpede et Øjeblik, ligesom Morgenrøden, mellem Lys og Skjage; derefter sank han ned foran Buggen, bøjede sig over den og kysfede den Lilles Pande. Oprøret i hans Sjæl var tilende, han havde atter stridt og atter sejret. Medens han fast og ufravendt betragtede Barnet og søgte efter Træk, som han ikke kunde finde, gav denne dybe og heftige Smerte Plads for en blød og ubestridelig vemodig Stemning, under hvilken hans Sjæl synkede med Billeder og Tanker, der lode ham glemme Øjeblikket og Alt omkring sig. Da Lyden af Jakobs Skridt atter

kaldte ham tilbage til Virkeligheden, saae han med et Suk og et Smil, hvor uhyre en Strækning hans Fantasi under denne Tavshed havde gennemvandret.

En halv Time senere sad Salomon tilhest og red bort fra Gaarden. Idet de skiltes, kastede Anna sig til hans Bryst; der var Noget, hun vilde sige ham, et Ønske, en Bøn, en Tak, Gud alene veed det, thi hendes Stemme kvaletes, idet hun søgte efter Ord; hun skjulte sit Hoved ved hans Skulder og holdt ham grædende omslynget med begge sine Arme. Salomon smilede; i dette Øjeblik var ethvert Udtryk af Kulde og Strængighed forsvundet af hans Ansigt; han lagde sin Haand paa hendes Hoved og sagde:

„Gud velsigne Jer begge To. Hvad Sorg jeg har lidt, er forglemt, og hvad Godt jeg har gjort, har jeg faaet vel betalt. Jeg kom her blot for at se, om I ogsaa holdt rigtig af hinanden, og om du gjorde hende lykkelig, lille Jakob; mere forlangte jeg ikke. Farvel!“

Han gav sin Hest af Sporen og red bort. Jakob og Anna tilraabte ham endnu en Hilsen, han syntes ikke at høre den. De bleve staaende udenfor Porten med hinanden i Haanden og saae efter ham, til det sidste Spor af ham forsvandt i Hulvejen mellem Bakkerne og den blaagraa Aftentaage, som indhyllede Skoven. Han lagde ikke Mærke dertil, vendte sig ikke og vedblev blot at drive Hesten hurtig fremad. Efter den Aften saae man aldrig Salomon oftere.

